

TENHLE

NÁROD

MÁ NA VÍC

Z TEXTŮ JAROSLAVA HAŠKA,
BERTOLTA BRECHTA
A PETRY HŮLOVÉ
ŠVEJK / SCHWEJK

ČESKÁ PREMIÉRA
10. BŘEZNA 2020
V DIVADLE KOMEDIE

REŽIE
SCÉNA A KOSTÝMY
SCÉNA A VIDEOART
HUDBA
DRAMATURGIE

SVĚTELNÝ DESIGN
PŘEKLAD

ARMIN PETRAS
PATRICIA TALACKO
REBECCA RIEDEL
JOHANNES COTTA
JANA SLOUKOVÁ, NINA
RÜHMEIER, SABETH BRAUN
NORMAN PLATHE
JANA SLOUKOVÁ,
EVA PROFOUSOVÁ

ASISTENTI REŽIE
FLORIAN MAHLBERG, VERONIKA ŠVECOVÁ

ASISTENTI SCÉNOGRAFIE A KOSTÝMŮ
MADELEINE FOLGER, PETRA LEBDUŠKOVÁ,
VITTORIO GRECO

KAMERA
CANTUFAN KLOSE, LIO KLOSE

AUTOŘI DALŠÍCH TEXTŮ V INSCENACI
JANA SLOUKOVÁ, NINA RÜHMEIER, SARAH
HAVÁČOVÁ, ANATOL KÄBISCH, ANDREJ
KAMINSKY, FLORIAN MAHLBERG

PRODUKCE
JANA BURIANOVÁ

INSPICE
SEBASTIAN BLAŽEK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažerka provozu
Martina Čacká. Technika, světla a zvuk pod
vedením Roberta Štěpánka. Garderoba Gabriela
Vodrážková. Kostýmy vyrobila krejčovna
Městských divadel pražských pod vedením Evy
Duškové.

OBSAZENÍ

JOHANNES COTTA
(HUDEBNÍK)
SARAH HAVÁČOVÁ
ANATOL KÄBISCH
ANDREJ KAMINSKY
JONAS KOCH
TOMÁŠ MILOSTNÝ
EVA SALZMANNOVÁ
KATJA SIEDER
PES WALTER FABER

CHÓR

SLAVOMÍR STANKOVIČ
TOMÁŠ BAREŠ
MARTA STRAKOVÁ
KLÁRA SOTTNEROVÁ
VÁCLAV ŠAMÁREK
BOŽENA OSVALDOVÁ
DANIEL NEDVÍDEK
LUKÁŠ MARTOŠ
SÁRA HAVLÍKOVÁ
IVETA ŠKRABALOVÁ
TOMÁŠ JELŠÍK
ANDREA HARAMULOVÁ
MARIE KOSTKOVÁ
JOSEF HOZMAN

KOPRODUKCE SE
STAATSTHEATER
AUGSBURG

VE FILMECH ÚČINKUJÍ TAKÉ MARTIN DONUTIL
A WOLFGANG MICHALEK.

ŠVEJKŮV MONOLOG

Můj obličej je jelito. Kukadla mám na půllitru a v pění za plandavými záclonami s krajkovím modrých cibuláků je hnízdo plné ještě teplých kraslic. Vstávám se slepicemi a centrem Prahy provádím turistický šrot, který mi zobe z ruky. Vpravo léta páně pláček s fotbalem, vlevo pamětihodnosti s patinou literárně nevyčíslitelné hodnoty. Jsem jedináček a nejsem na ženy a na muže už vůbec ne. Má se za to, že po kotníky vězím v něčem plandavém, ale má uniforma je ve skutečnosti lesklý cyklistický dres. Hodí se mi k obličejí, který za každých okolností natáčím k tvému, takže je mi vždycky vidět do očí. Do míst, kde bývávají, jsou díry na tvou druhou stranu, v profilu se nevyskytují. To je ta první zásada. Ta druhá zní: nikdy se nedej poznat úplně, jinak si tě nahoře přestanou vážit.

Visím na internetu, v obchodě se suvenýry a po hospodách, kde trousím fóry a utírám stoly štamgastům skomírající české pivní kultury. Ve dvoře oj vozu, popraskaný kombajn a suchý záchod uprostřed kopřiv, za dvorem výhled na dálnici s mohutným autoprovozem. Přijíj si se mnou na všechno, co jsi o mně vždycky věděl. Na všechny ty vytesané blbosti, kterými vás balamutí. Co jsem kde řekl, co jsem kde udělal, že jsem si uprdnul, spadnul do hovna, poděkoval a vysmál se tamtomu do očí. Paničce pomohl s kufrem, někde strašně dlouho čekal na nic a pak těsně předtím, než se to mělo stát, zmizel, abych se jako mávnutím kouzelného proutku ukázal jinde s úplně stejným obličejem jelita jako prve a oni mohli říct: jak odzbrojující a dojemné. Jak výsostně české. Prdelí to sedí na krvavých rajčatech, nové edici malinovky, prodávané pod mou značkou.

Mám svůj roztomilý label, který houfy svádí na scestí. Duši nemám. Jsem duší kola, na kterém šlapete, když mě chcete chytit, svázat a už konečně definitivně odpanit. Rozdám se, abych kulturu své země prodal, aniž byste ji poznali. Jsem strážcem své země, co se nejmenuje, strážcem mého odkazu, co není, je vývěsní štít hospody U Kalicha v podobě dětské stavebnice Merkur s šikmo pověšenou cedulí „Přijdu hned“. Kýve se ve větru jako v průvanu závoj kolem mé tváře jelita, v němž vy nastydnete a já se definitivně ztratím. Zavřu se do knihy, která zajede zpět do tiskárny a vyjede ven jako dlouhý růžový roztočený toaletní papír. Urna s mým popelem je k nalezení, lidé, co objevili mou tutanchamonskou hrobku ve skalách, do jednoho zešíleli a ženy, co ošukám, navždy zůstávají pannami. Probouzím se za zrcadlem a usínám před ním. Když vstávám, jsem pod obraz, a když si z přebytku energie vyrazím na špacír, ulice, které nechávám za sebou, jsou potažené hlemýždím slizem východoevropského pout'ového kombajnu. Padáte z něj druhou stranou v balících přímo do skladů Amazonu, kde na částečný úvazek pracují jako skladník českého národa v oddělení legend a historických mýtů. Jen co zašeptáš mé jméno, zalezu do police. Mám

milión času a nejnámější jsem tím, že jsem nevtíravý společník. Rozdávám bohatým to, co jsem sebral chudým, co jsem předtím sebral bohatým. Bohatým duchem, protože duši, jak jsem říkal, tu nemám, a když nemám ani bytnou, a to už léta, sám si vyperu, uklidím i navařím do foroty, neboli můj vzorně uklizený byt jak z katalogu Ikea vám o mně rovněž vůbec nic neřekne.

Promlouvám k davům bez jediného slova, které bych kdy veřejně vyslovil, na témata, o kterých jsem v životě neslyšel. Zhmotnil jsem se z vašich představ o sobě samých, vážení, a stejně jako jsem se před lety naučil s walkmanem, posílám mejly a můj kanál na YouTube je ucpaný sladinou a chmelem. Dozrávám v uzavřených tancích, než přijde filtrace se stáčením a jdu do distribuce. Rozvážím se po jednom kusu v každém pivním soudku. Lítám mezi soudkem a místem šoféra v kabině své dodávky s potiskem mé švejkovské maličkosti. Onu dodávku bez řidiče čeští policajti nestaví, jen mi vesele salutují od krajnice. Všemi ctěný Švejkův autobus uhání přímo na Pražský hrad stihnout oslavy výročí republiky, mám tam permanentku v prezidentské lóži. Tam v sídle českých králů prodám všechno, co zbyde: legendy se slevou, na mastný papír po buřtech je před svatovítskou katedrálou dražba ve frontě na vstupenku. Jsem sluneční král od svatého Václava, co z něj teplo sálá jako z čerstvě upečené bábovky. Jako voják stojím v pozoru nebo jako pes, český čokl, venkovský podvrat'ák vyhřívám se v lehu na policích všech českých domácností: chronická připomínka toho, že někdo někde někomu něco poslušně hlásí, a malý národ tak může vyžrát nad velkým a ve velkém mě žerou i ty velké.

Můj pomník je exportní dětský kačer na kolečkách, který se od toho na šňůrce liší jen tím, že je velký jako socha Svobody. Té mojí, která se nachází ve skulinách mezi řádem, kterému stejně jako teď vám poslušně salutují. Zásada číslo tři zní: na vše se dívej zespoda, zásada mého malého národa Čechů, těch smějících se bestií, jak je tenkrát výstižně nazval váš Reinhard Heydrich a měl recht. V kopcích naší české země, co se skví ve vatou vystlané krabičce od sušičkých sirek, na nic velkého není místo. To říkám s hrdoostí, protože jakmile je místo na něco velkého, to velké se tam také hned drže stane, a řeknete-li něco jako „největší německý projekt všech dob“, kdekoli na světě si místo napěněného ležáku dají v ten moment minutu pietního ticha.

Hlásím: kolem a kolem se nám ve srovnání s tamtím temným obdobím daří výtečně. Export mé země jsou autodíly pro tu vaši, benzínová krev okysličuje společný mozek, tím jste vy Němci, my odjakživa srdce, srdce Evropy, Poláci katechismus, Ukrajinci krumpáč, Bělorusové naše špatné svědomí a zbytek mě čte výhradně v překladech, které nemám možnost uvést na pravou míru, protože mírou jsem já a to jen za podmínky, že se ten předchozí den nezbořím U Kalicha. Což je

zvlášť v pátek a v sobotu stejný nesmysl, jako když mi tamten kloboučník z Karlína přinesl na prodej svého psa a řekl, je to „čistá rasa“, a myslel to pochvalně a přitom, jak víme, je to čistokrevný hnus.

Vlastně si celý život jen nějak krátím chvíli kratochvílí a část mé popularity je právě tohle. A k tomu mi za každých okolností chutná. A víte proč? Protože mé svědomí je čisté a v tom jsem taky jak mí Češi. V naší krabičce od sirek vystlané vatou se totiž věci nedějí, tím miniaturním divadélkem marionet uvnitř vždycky někdo velký jenom posunuje, zatímco marionety uvnitř si sní o tom, jaké to je neptat se nikoho o svolení.

Jsem věčné dítě, a kdyby můj kulatý dobrotivý obličej předem nerozpouštěl všechnu vaši zášť, tak se nad tím užerete zavisť. Jsem největší loutka hajného, co sedí na židli z párátek a prohání špendlíkovou srnku, která na každoroční výstavě třebechovických betlémů v korytě z oříšku líže rozinkové pyré. Já k tomu točím klikou flašinetu a dřevěnou nohou dupu do rytmu. Češi se na mou expozici stavují cestou na chalupu a u mých okopaných tkaniček vrší z úcty mince, pomeranče, placaty s mým oblíbeným rumem, děti mi nosívají bonbóny, bohužel většinou ty, co mi lezou do zubů.

Zásada číslo čtyři zní: nikomu nic nevnucuji. Nakonec stejně přijdete na to stejné místo, z kterého jste vyšli. Takže, a to je jedno z mých největších tajemství: zatímco vy celý život obcházíte kruh, já čekám tam, kam vy přijdete a já odtud nikdy nevyrazil, a o tom, co se vám cestou stane, vás, zatímco na té cestě jste, předem gratis bavím historkami. Protože nejvíc se platí za nic. To podstatné je k nezaplacení a tomu, kdo kvůli mně šátrá po kapsách, aby si mě koupil jako přívěšek ke klíčům od svého česko-německého Volkswagenu, radím: kupte si mě jako klíčenku v životní velikosti a ty autoklíče k sobě samému už nikdy neztráťte. A pokud je vám málo i tohle, krabičku od sirek vezměte do dlaní a zlehounka přiložte k uchu. Slyšíte to šumění? Jak z moře, že? A ano, i perel máme v Čechách habaděj. Opakuji naposled: Nejsem žádná globální celebrita. Jsem obyčejný chlap z maloměsta, kde se všechny hrůzy odehrávají mezi nehtovým studiem, hernou a vietnamským bistroem. Kde sen o velikosti vždycky zůstává snem, a já se nad ním vznáším jako horkovzdušný balón, jako reklamní banner na všechno, co jsem si kdy podtrhnul na Twitteru.

Jsem jediný sen, který jim kdy vyšel. Protože to, co se mění, je nepodstatné. Jsem stejně aktuální jako za císaře pána a vy mi i teď na téhle předčasné oslavě mého stoletého jubilea ochotně postě lezete do prdele. Ted' nově i s eurohonorářem, když někam, tak jako sem k vám dorazím se svým kolečkovým cirkusem: ten nejprogresivnější strejda, co se nezdá a zdá se zároveň, a to i sám sobě, protože, jak už jsem řekl, duši mám v průvanu a od dob, kdy v hospodách zakázali kouřit, se klidně vyseru i na pivo. Tu blbou švejkovskou samolepku si sloupněte, haló?! „*Z půl metru si nechal urazit hlavu rozjásaným pout'ovým kolotočem a pak si jenom loktem otřel hubu od pěny.*...“ To jsem ještě vám neříkal? Můj souseď z patra, pan Mrázek: holubář, dráteník a můj příležitostný dvojník v jednom.

K dnešku že prý už nemám co říct. V dnešní situaci že se snad dokonce cítím ztracen. Jenže já byl přece ztracen odjakživa. Globálně ztracen už před začátkem globalizace a dnes, stejně jako hned po světové válce stojím na stánku u východu z pražského metra s krabičkami „místních jahod z jižních Čech“ a na otázku „za kolik je máte?“ pítakám, a když se někdo zeptá, od kolika tu jsem ve čtvrtek, tak taky. Zatímco vy obcházíte kruh, já stojím u pražského východu z metra už od dob, kdy tam žádné metro nestálo, a nejdřív čekám na židli, abych se posadil, protože mě z toho čekání bolí nohy, pak čekám, až mi přivezou ten stánek, a nakonec dorazí i jahody a jediné, co se tím mění, je, že na svých bolavých nohou vstanu, abych obsloužil prvního zákazníka, a hle, nějaká starší učitelka mi krabičku už cpe rovnou, že kamsi pádí a drobně si mám nechat od cesty. Občas tam sice místo mě stojí jen cedule s výčepním lístkem a kasička, zatímco já, ano, sedím na jedno před Kalichem, kde kouřím na schodech před vchodem, ale jinak jsem tam navalený furt, až na ten zatrolený čtvrtek, kdy mi mají přivést televizi, ve které je Švejk, jak mu vezou televizi, ve které je Švejk, jak mu vezou... No znáte to...

„*Známe! Blafuje, furt jenom kecá a vymejší si si,*“ říkají, když hlásím, že jsem si doma zapomněl pětikilo na lítačku a dneska mi propadá kupón a jako na potvoru mi vyplí internet. A já se usmívám,

dívám se do slunce a říkám si: vypadá to, že každou chvíli krapet sprchne a jaké je to dobro pro mě jahody.

„*Nikdo jinej než vy by to nedal,*“ říkal i tamten slepec, co jsem mu onehdy pomohl přejít magistrálu a dal mu k tomu navrch i svůj lístek na oběd. Ptal se: „*Co za to chceš?*“ A já nevěděl, co tím myslí, a když jsem to říkal chlapům, co s nima kouřím před Kalichem, tak oni, že toho vylhanýho divadýlka už maj po krk. „*Blbej není, jinak by ho ta porota nevybrala,*“ řekl ten hubenej. „*Jaká porota?*“ na to tlustej. „*No, porota pro výběr skutečného Švejka,*“ povídám já. Ta, díky níž tu teď s vámi jsem, ta, co minulý čtvrtek zasedala v tom neziskovém centru. Místo piva čepovali studené kafe a místo buřta hodili na talířek sušenky, všechno mrzuté porotní ksichty jak druhý den odpoledne dobrovolná volební komise druhého kola senátních voleb. A jestli to první, co vás napadne, je, jaký byl v té porotě poměr mužů a žen, tak vás slušně poprosím, abyste se odporoučeli na bar a počkali, až tu my ostatní spolu skončíme.

... K vám ostatní: Stojím tam před tou porotou a oni hned: A víte, že Vás ženy skoro nečtou? A já na to: protože ženy mě mají dávno přečteného. A oni se tam válí smíchy a já na to, že tyhle určitě žádným konkurzem na porotu neprošli, a to je dostalo ještě víc a jedna žena, celá ta porota byla pouze z žen, přitom svrhla přeslazené černé kafe na lejstra, kam zapisovaly body všech adeptů, co přišli přede mnou, no a kvůli tomu, že to nešlo přečíst, jsem podle mého vyhrál. Kvůli černému kafi, co ta nešika postavila blbě vedle loktu té druhé. V duchu v tu chvíli říkám adeptům, co jim to zalilo numera těch jejich bodů: „*Nejsem nic víc než jeden z vás, volové,*“ a už sliním prst a přísahám. A ke kafi melu: to znám! V blbou chvíli na blbém místě jsem se v životě ocitl mockrát, což je to samé jako říct: celý život stojím na tom správném. Což jsem neřekl, protože lidi se tomu sice zasmějí, ale nic si z toho nevezmou a to se mi taky děje odjakživa. A kafe mi na to chytře odpoví, že podle jeho životních zkušeností... Jenže v tu chvíli někdo z poroty houknul: koukejte, on nemá oči. A nějaká další z žen: „*A místo obličejů má jelito, kukadla má na půllitru a v pění za plandavými záclonami s krajkovím modrých cibuláků má hnízdo plné ještě teplých kraslic. To má asi místo nosu, holky!*“ A celá porota žen začne pištět jako pominutá a i ony musí v tu chvíli litovat, že tam není chlap, co by to trochu zklidnil. Mluvíím dál k rozlitému kafi, tykám mu a ony ječí, že jsem v cyklistickém dresu a neví, odkud mluvím, protože na mém jelitu nejsou nakreslená ústa. A nic z toho nejde vysvětlit, vrátit, napravit či přehrát znova, protože se to odehrává v reálném čase, i když ke stažení to je, na webu té neziskovky jim to visí, pravidlo té neziskovky, ne mé, chraň bože, jen to ne, je totiž „transparentnost“. Takže si tam tuhle mou, řekli tomu „etuda“, v klidu můžete prohlédnout a, koho to ještě nepustilo, klidně i olajkovat. „*A ven,*“ řvou na mě, „*a ven.*“ A pak se asi dlouho radí, jak to mají v porotách zvykem.

Nic z toho, co tu zazní, prosím, neberte jako mou obhajobu. Nemám to zapotřebí. Neboli kdo z vás tu celou dobu čeká na nějaké obšírné vysvětlující prohlášení typu: Odhlásil jsem se ze sociální sítě, která začíná na F, neřeknu, že její název nevyslovuji, protože tím odmítám ztrácet čas, ale řeknu to samé, co lidem, které na porotách nejvíc zajímá, zda a kolik tam sedí žen, a sice: počkejte si na mě na baru s wifinou, kde vám neřeknou přístupové heslo, stavím se tam hned po této produkci a zaplatím kreditní kartou za nás za oba. To proto, že se tam, stejně jako všude jinde, vyskytnu pouze ve své a vaší nepřítomnosti... A ted' krátká pauza pro ty, co odcházejí do internetové kavárny... Ano, správně, to jelito za záclonami v baru jsem já, přede mnou půllitr s mou malinovou a brčko, za mnou zrcadlo s vaším obličejem, s vámi ostatními zůstávám zde v realita...

(pauza)

Jednou nohou jsem samozřejmě stále v Čechách. Zásada číslo šest: své rodné Čechy nikdy neopouštím! Nejmně jedním slovem z každé věty, kterou tu říkám, setrvávám v hospodě U Kalicha, nebo spíš před ní. Nebo v jiné hospodě, nebo spíš před ní, tam, kde nevědí, kam se jim ztrácí pivo, a neprávem mají podezření na obsluhu, tak těm povím, zas pro změnu v jejich nepřítomnosti, že

to jejich špatné pivo jim vylévám já a čárkuji ho semhle. Utopence semhle a nakládáný hermélín s chlebem sem.

Pokud vůbec cestuji, tak odstaveným vlakem, povozem nebo místními spoji. Stačí si mě představit v letadle a hned intuitivně cítíte, že tento prostředek je vyloučen. „*Ztrácejí tolik času cestováním v letadle, že jim na přestup do jiného už žádný nezbyvá,*“ řekl mi v té naší slavné scéně nadporučík Lukáš a všichni jsme se nad tím trochu přiočili s chutí zasmáli. Celé mi to se vším všudy dochází teprve teď. Je to to samé, co mi onehdy řekl můj nejlepší přítel, a ne, nic v tamtom smyslu proti přírodě spolu nemáme, ale nechci, aby mu jen díky mně posílali sprosté hejty, tak tenhle bezejmenný přítel mi řekl: „*Lidé se v tvých situacích poznávají a líbí se jim, že můžou sami na sebe se smíchem ukazovat prstem a přitom je to vůbec nic nestojí.*“ To mi řekl můj nejlepší přítel, a zatímco já se zastyděl, on se zamračil, protože ta nejvyšší kulturní patra nade mnou zalígrovali, nejenom protože jsem „jenom“ Čech, a ne Anglán, Amík, Frantík nebo Němcour, ale protože jsem „jenom humorista“. Ano, příznávám: nikdy se mi nechce umřít, tot' zásada číslo sedm. A vaše vysoké literární večírky si naccpěte do matrace. Vaše kulturně-depresivní mudrování. Vaše vzdechy ohledně světové situace, kterou popisujete naprosto nesrozumitelně. Nikdo z vás nemá obličej k jídlu. Svými zakaboněnými obličejí strašíte děti, co by si místo úmorných hodin literatury měly dát někde venku na čerstvém vzduchu pořádnou svačinu, jenže čerstvý vzduch to kvůli vám zabalil a taje jako bonbón!

Část z vás, jak vidím, už pospává. Budete v té další rundě, kterou vyzvu opustit sál, už proto, abych vás vysvobodil. Já taky lecky nevnímám. Být mimo ke mně odmalička patří stejně jako můj cyklistický dres. A koho zajímá, jak proboha vypadá malé jelito v závoji a cyklistickém dresu, tak říkám, stejně jako to velké, jenom je kratší a drží lízátko. Už moje máma mi jako capartovi kladla na srdce: „*Vnímej aspoň chvíli, co a jak ti druzí! Aspoň chvíličku myslí!*“ A v obměnách mi to říkájí doted'. Neboli: „*Nikdy nebudou spokojeni, dokud nepřestanete být sami sebou,*“ přátelé. Dokud nebudete velcí a nudní, ordinují vám špatné svědomí!

(pauza)

A ven teď' prosím odejít i všechny, kdo mi tohle sežrali. Tuhle polodementní historku. Tuhle hovadinu! Já přece žádné dětství nikdy neměl. Přece to víte, no ne? Stačí používat jen vlastní hlavu, tak do toho. A pěšky, prosím, nebo na kole.

Když se z místnosti porotkyň ozve mé jméno, rychle si uhlazuji dres. Volají mě. Pročísnu prsty záclony a dlaní rychle sem tam přešetím jelito. Ne z nějaké samolibosti, ale abych vzdal úctu jim, té stoprocentní ženské porotě, co si vytyčila za úkol najít toho, za koho mě pokládají, a když jsem poslušně vešel před jejich dlouhý porotcovský stůl, tak ony, místo aby se omluvily za hrubost, s kterou mě prve vykázaly ven, se mě zeptaly na můj vztah k ženám a dodaly: ale teď' už doopravdy vážně, žádné srandičky a já se jim zcela vážně přiznal: „*Za to všechno, co byste si snad mohly špatně vyložit, může můj přirozený ostych. Nevím, proč je před ženami většín než před muži, ale myslím, že je to cosi přirozeného,*“ a ony se slova „přirozený“ chytly a servaly se o něj jako střední pudl s malým pinčem o kuřecí kapsičku, zatímco já tam jen stál a stál a stál a oknem koukal na ten padající déšť' a byl jsem rád za naši vysušenou planetu i za svou úrodu jahod.

Když jsem nesvůj, žmoulám kapesník. Nohy mám také, o nich víte, že jsou občas bolavé a dřevěný mi. Jsou trochu do X, takže v dresu si toho hned všimnete, a velikost chodidel mám třiáctýřicet. Jsem štíhlé postavy, ne tak, jak mě malují: to kolo obličeje na velkém kole břicha. A rád chodím k vodě, to vůbec nejraději. V létě, dokud léto je. Sedím na dece na plovárně a dívám se kolem. Ne po ženách ani po mužích, ale prostě jen tak po lidech.

Jenže mi do toho zas hned z poroty skáčou, že „*nikdo se nikdy jen tak nedívá jen tak po nějakých lidech,*“ a ta žena se mě ptá, jakou mám orientaci. Říkám, že dobrou, i když v lese se ztratit umím, to zas jo, a jiná z žen se trochu rozchechtá, ale jen jedna jediná, a to spíš jenom krátce vyprskne.

A v tom se mi udělá blbě od žaludku jako po zkažené jitrnici, před očima mám kruhy z duhy a padám patry šachet dolů do černa. To není porota, ale tribunál jak z Kafky, ty vole, dojde mi a jsem rád, že jednu válku už jsem vyhrál, a tak jsem na všechno, co přijde, lépe připraven, jenže když se snažím tu situaci chytit za ten správný konec, zjistím, že konec provázku je v mém cyklistickém dresu a že si spodek dresu musím svléknout, abych ho rozmotal, a když dres tahám přes zpocená stehna ke kolenům, tak na mě předsedkyně poroty začne bezdůvodně řvát.

„*Přestaňte si z nás dělat prdel!*“ křičí a ta její kolegně, co prve vyprskla, kouká do země a je bílá jako stěna, asi tak jak já v uších slyší dobytčák, kam nás mírumilovně vždycky narvou, než se stačíme zorientovat.

Vůbec nejčastější slovo, co mi říkají, je „blafuješ“. Druhé nejčastější je „přeháníš“ a třetí je mlčení, co na mě padne jako snop na strašáka v zelí, když řeknu vtip, který jim nepřijde vtipný. A blíží se doba, kdy se odmlčím i já. Doba, kdy zavřou U Kalicha, přestože pivo tam poteče dál a lidé tam budou proudit horem dolem jako vždy, jenže ten podnik bude celý v tabletu. Tak tahle doba, že je za dveřmi, kaže mi má životní zkušenost, jen nevím, jestli pořád ještě stojím venku, nebo už na opačné straně té obrazovky. Zatlačím, jde to ztěžka, asi jsem první po letech, kdo se do té věci opřel, a na tomhle balkónku s výhledem se dívám do vnitrobloku. Udělám krok a stojím až po lýtka v holubím trusu. Vyhrnu si dres nad kolena, aby se neumazal, a koukám dolů. Přes rozevláté záclony kolem mé hlavy vidím dole chumel krys, množí se kolem díry, takový docela malý dvůr mezi několika domy s pláckem, kde si kluci na drnech čtali, když ještě děti chodily po škole ven, a teď' je tam pečlivě upravený dvorek. Po tyčkách se tam pnou rajčata a v bylinkové zahrádce poznávám majoránku, tymián a petržel. V nose cítím chut' domácích polévky s játrovými knedlíčky, kterou vždy na neděli vykouzlila moje bytná, a ta žena, co tam právě na kolenou pleje kolem mrkvičky, se jí svými zády podobá. Znáám ji. Je to učitelka, co jsem jí u výlezu z metra prodal onoho rána první krabičku jahod ten den a musel kvůli tomu po letech čekání vstát ze židle, a když řekla: „*Asi jste tu nastydnul v tom dresu, pane Švejku, je to dnes spíš na dlouhý rukáv, nemyslíte?*“ Já na to: „*Chraptím proto, že jsem až doted' od světové války nepromluvil.*“ A ona ztuhla jako po nevtipném vtipu, mnou nabízený sáček na jahody zlostně odstrčila a pytlík z mikrotenu letí a letí...

... Záclony mi vlají kolem jelita, když se vykláním, abych ženu dole na dvorku pozdravil, a mé mávání není slyšet, takže na ní zavolám, abych se zeptal, jestli ty jahody ani na spodku vaničky nebyly shnilé, protože dodavatelé to šidívají, ale shrbená záda neslyší, dál plejí mrkev. A v tu chvíli se rozezní hudba. Je to pochod, jaký si pamatuji z války. Hraje zvučně, vesele a do taktu, slyším, jak mašírují vojáci a vítají je ženy, které osvobodili. Cítím vůni květin, které od žen dopadají na otevřené vozy, a ve směřjících se tvářích poznávám kamarády od Kalicha a vtom si mě všimnou a smějí se a hulákají a já se snažím uslyšet co, abych jim dolů poslal něco humorného, jak jsou ode mě zvyklí, nebo jim byl prostě k ruce, kdyby něco potřebovali. Někam skočit něco vyřídít se dá i s nohama od ptačího trusu, na tom nesejde, sejde na tom, aby zpráva nebo záležitost včas dorazila tam, kam má, a jestli se ptáte na můj mobil, tak cyklistický dres nemá kapsy, vážení. Na internet chodím jenom do knihovny a stačí mi to dvakrát do týdne, abych měl o všem stejný přehled jako vy, co na tom visíte celé dny a vrážíte kvůli tomu hlavami do sloupů pouličního osvětlení, pardon, do lidí, to máte jedno.

Ženy za podlouhlým porotcovským stolem vypadají svěží, jako by s každým mým předvoláním omládlý. Přemýšlím, zda žijí pouze zde, v této místnosti, na šňůře v rohu se totiž suší čísi ženské spodní prádlo. Kromě špinavých nohavic mám urousané záclony, táhnou mi vahou hlavu dolů, ale pevný a sebevědomý postoj se snažím přesto zachovat. Jedna z porotkyň vstává, chápe se ručníku a začne mi s ním frotýrovat hlavu. Z hlavy mi crčí voda a ručník je v mžiku zelený od chalu. „*Ve Vltavě se už dávno neplave,*“ říká a já si říkám: zaprvé se v ní naopak znovu plave, ale to, že jsem na plovárně neplaval – voda tam stejně skoro žádná nebyla – ale jenom se „díval se na lidi“, říct nechci, protože s tím měly minule problém. Zas by určitě začaly s mou orientací a já musel k tomu, že se ztrácím v lese, přiznat to, na co jsem si minule nevzpomněl, a sice že v Augsburgu a Praze jsem se ztratil také, protože tu nechci nic úmyslně zamlčet, a za druhé bych musel dodat, že ty

nejlepší jahody, které jsem kdy viděl, mívají právě tady v Augsburgu, a to nedaleko náměstí, zatímco v Praze jsou mimo sezónu k nesehnání, ale zase tam jdou koupit slušná jablka, jenže jablka jdou koupit všude.

„*Jsmo přesvědčené, že jste tím, za koho se vydáváte,*“ řekla předsedkyně, když mi tamta dosušila hlavu a pověsila ručník zpátky na šňůru s dámskými kalhotkami. „*Za nikoho se nevydávám,*“ říkám, protože at' chci, nebo ne, musím vždycky mluvit pravdu. „*Nebo myslíte tu nevěstu?*“ řeknu a porota civí, zatímco předsedkyně si čmárá poznámky a já jí držím palce, aby nerozlila kafe. „*Nevěsto*“ mi ti, co neznají českou literaturu, nadávají kvůli mému závoji. A taky na mě tak volá jeden teplouš, štamgast v jistém lokálu. Už léta tam po mně vždycky loudí telefonní číslo a já mu po každé jedno nebo dvě napíšu před odchodem na pivní tácek a strčím do košíčku s pečivem.

„*S tou orientací je to tak, jak jsme si myslely,*“ prohodí jedna porotkyně k předsedkyni. Já mlčím, protože se mě na nic neptaly. Tot' zásada číslo devět, a nejen má, ale zásada všech slušných Čechů. Hovořit, jen když jste tázán.

A povinnosti si plním zodpovědně a privilegia také. Všechny hejty poctivě čtu, poznámkuji a hned druhý den zasílám zpět jejich odesílateli. Obratem mi chodívají balíčky s nepěknými dárky a všechna kola před domem v naší ulici mají druhý den prořízlé pneumatiky. Usmívám se ne proto, že dosud žádné kolo nemám a jen roky si slibuji, že už se na nějakém konečně pořádně naučím, ale protože tu přede mnou stojí kyblík od strýčka z Kentucky plný křupavých křídílek s majonézou. Pro ty, kdo si kvůli strýčkově výrazu myslí, že jsme si příbuzní, tak já si upřímně myslím totéž. Jenže místo toho, aby se do toho skvělého kyblíku, který nezištně nabízím a pořídil jsem ho komplet za své, pustili se mnou, tak významné osobnosti z kultury mé země láteří: „*To ho usvědčuje, tímhle se definitivně odkopal.*“ Ti, co když mě na ulici potkají, tak s pohledem pryč přejdou na druhý chodník, a když už mě pozdraví, tak jen polohlasem prohodí, hlavně jim neříkej, že jsem se s tebou bavil, a když to dám někde k dobrému, tak o mně šíří, že jsem zrádce.

Ostatně ve svých nóbl kavárnách si to Češi od kultury šuškali odjakživa: „*Tenhle národ má na víc než na něj. Odmítáme, aby výkladní skříni našeho národa byl tenhle šašek, co pohrdá vysokou kulturou. Francíci, Amíci, Němčouři, a dokonce ani pakáž Poláci by nikdy nepřišli s takovýmhle buranem. Tahle hovadina za nás ve světě prostě mluvit nebude! Co na to lev v českém erbu?*“ A pak, když se jim to hodí, lezou mi pod záclonou do zadku a bulí tam a mají černé svědomí. „*Díky mně jste vůbec vidět, kamarádi, jinak po české kultuře neštěkne pes,*“ tiším je, když v nějaké hipsterské kavárně mjíjm hulákající stůl fousáčů v úzkých džínech. „*Vaše uniforma je úplně stejně vypasovaná jako ta moje,*“ ty jejich aerodynamické košile jsou cyklistický dres a spoustukrát už mě kvůli tomu někde nechali vyvést. A to i přesto, že když si k nim přisednu, jsme k nerozeznání, jsem jeden z nich, oni jsou já.

„*Přistupte blíž, at' vás už konečně můžeme vyšetřit,*“ křikne předsedkyně komise. „*Jak myslíte, vyšetřit?*“ ptám se jich. Ale ženy jsou ženy, a tak poslušně přistoupím k jejich dlouhému stolu. Ale pro sebe si myslím: tohleto jsem podstupoval naposledy na přijímači na vojně a ted' jsme mezi válkami, ne ve válkách, je klid zbraní, v Evropě mír. „*Vyšetřit v otázce pohlaví,*“ řeknou rázně všechny najednou. „*Jenže já se před ženami na požádání ani náhodou nesvlékám,*“ říkám a jsem ochoten si za tím i uprostřed dámské společnosti stát naprosto bez okolků. „*Stačí, když zvolnožíte, dres je dostatečně přílnavý,*“ opáčí vlídně ta předsedkyně a všechny ženy vstanou ze svých židlí za stolem a postaví se kolem mě do půlkruhu. A poslední, co předsedkyně předtím řekne, je: „*My ženy si tímhle procházíme od malička, a to nejméně jednou za rok,*“ jako by to vše vysvětlovalo a té porotě evidentně ano. A nakonec ještě: „*Stůjte klidně a přestaňte poskakovat, hergot.*“ A pak už ke mně přistupují jedna po druhé, každá ještě o něco blíž ke mně než ta předchozí a rukou mi promnou mé mezinoží. Potom mě znova posílají ven. „*Káva došla, automat máte za rohem na chodbě.*“

Občas se mě lidí ptají, čím mluvím, když je mé jelito bezústé. Třeba děti: „*Pane, vy jste břichomluvec?*“ Nebo: „*Kolik už máš naježděno, sportsmene?*“ A když večer v hospodě na chvíli posmutním, protože pivo, které jsem vzal ten večer na milost, spadla čepice dřív, než jsem se vrátil

ze záchodu, poplácávají mě chlapi u stolu a říkají: „*Kdyžtak se klidně můžeš žít jako monstrum. Někte v centru Prahy si stoupneš a lidi ti do klobouku za den naházejí nejmíň dvě stovky.*“ Pak počítají, jestli se z toho dá vyžít a kolik by mi zbylo na pivo, a pak se o tom mezi sebou do zavíračky hádají, zatímco já dokola opakuji „*nejsem žádný sloní muž, a ani ten by tohle nechtěl dělat.*“ A když jdu po zavíračce domů a tuplem před spaním, tak je mi snad ještě smutněji, než když si mě děti před písemkou z rodného jazyka jenom stahují z internetu.

Jsem nejslavnější Čech vedle Havla, Jágra a Kundery. Je to tak a nic s tím neuděláme. A dokud mou krabičku sirek, českou miniaturu všeho kromě moře, vystlanou vatou někdo nevyhodí do kontejneru s tříděným odpadem, tak se z toho na věky věků mí Češi nevyhrabou.

U automatu na kávu upíjím na chodbě vanilkové mléko a k tomu si čuchám k podpaždí. Jestli mi nezasmrádá dres a trochu ano, jak mě pořád honí dovnitř a ven, zatímco porota rokuje, kdo ví o čem, než mě znova posílá pryč s tím, že nesmím odcestovat nikam mimo republiku, a to ani na eurovíkend tramvaj.

Po krabici od sirek, z níž nesmím odcestovat, se jako podzimním spadáným listí brodím zátkami od piva. Konkrétně jakousi ztemnělou budovou, šetří se tu světlem, což jim schvaluji. „*Vylešti si tu svou jitrnici,*“ volá na mě někdo z bytu, který se na chvíli otevřel, a v pruhu světla tuším bydlet čápa s liškou. „*Utrhni si list z toho svýho mysliveckýho kalendáře a vytř si s ním prdel,*“ křičí někdo z jiného, čistá metoda šikany a fízlů. Rukama šátrám po zdech po vypínači, ale nemohu ho nikde najít. Chtějí mě zlomit, abych se přiznal, byt' jsem nic neudělal, a vůbec si neuvědomují, jak strašně je tenhle kufkovský fór už ohraný. Hledám ten balkon s výhledem na mou ženu s jahodami, ale nacházím dokola jen samé Čechy. Ty jižní, co bývají na obalech od sýrů, severní, kde se točí televizní seriály o chudobě, západní, odkud se zdrhalo a furt se odtud zdrhá do Němec, střední: kráter meteoritu Praha s dopadem autokolon, i východní, kde je o něco srdečněji, protože je to východ. „*Pust' te na něj psy!*“ a já, že psy mám moc rád a psi to navíc cítí, takže ti dva trhačí rafani mi hnedle leží u nohou a jednomu jsem po hmatu našel a vykroutil klíště, s tím druhým se vzápětí podělili o mé jelito. Prostě jsem si tam mezi ně vlezl, položil jim hlavu na pracky a čekám. Můj cirkus na kolečkách, co každoročně odmítají na benátském bienále – sice mě pozdraví, ale na druhou stranu ulice přejdou i tam – můj cirkus objíždí poslední štace. Porcelánové servisy jsem rozdál už preventivně, nechal se naočkovat proti tropickým nemocem, protože to, že jsem Čechy neopustil doted', nic neznamená, a když mi zavážou oči, klidně nasednu i do letadla. Nová vydání *Mých osudů za války* právě podepisuji prostřednictvím pana Mrázka, mého dvojníka. Vypadá mnohem víc jako já než já ve skutečnosti a hlavně: než to došetří, mám samovazbu a zajdu si tu leda tak na střechu. Má půdu a na ní žebřík a ten jsem postavil do střešního okénka. Z té střechy pozorují ptáky: na podzim odtáhli do teplých krajů a na jaře se vrátili zpátky a posedali si kolem komína přesně tak, jak byli předtím, a takhle se to otočilo ještě párkrát, už mi za tu dobu zobou z ruky a nechají se pohladit.

„*Kde jste byl tak nehorázně dlouho?*“ A něco ve mně chtělo říct, že tenhle dům krabička od sirek je bez konce, protože když máte velikost v sobě, tak svět kolem se jí přizpůsobí, a že co se týče mé špatné orientace, řadím tohle tady, kde mou paní od jahod už podruhé ne a ne najít, hned po bok Augsburgu s Prahou, ale nakonec jsem místo toho řekl: „*Co je vám do toho, kde jsem byl?*“

A tamta, co se jako jediná tenkrát na chvíli zasmála, bouchla takovým tím soudcovským kladívkem a řekla: „*Rozvedení pro neslučitelný pohled na svět. Tu záclonu si sundejte a jelito vrat' te do lednice.*“ A nějaká další přinesla krabici, jako když někoho vyhodí z banky a on si má na hodinu sbalit všechny své saky paky a vypadnout. Poslali mě na poslední štaci s mým kolečkovým cirkusem. Jsem tady, abych se rozloučil.

„*Bohužel ničemu neodpovídáte, pane Švejku. Čechy vás posílají k vodě.*“ A máločím mi mohla má rodná země udělat takovou radost jako tím, že mě pošle na plovárnu. „*Koukat na lidi,*“ dodám, voda už tam stejně žádná není a jsem za ten úkol vděčný. Protože lidi, přátelé, lidi jsou všechno, tam to začíná.

ČTĚTE!

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL
PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE.

STAŇTE SE ODBĚRATELÍ A ČASOPIS VÁM
V PŘEDSTIHU POŠLEME PŘÍMO NA VÁŠ E-MAIL!
K ODBĚRU SE PŘIHLAŠUJTE A ČTĚTE ONLINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ.
V TIŠTĚNÉ PODOBĚ K DOSTÁNÍ V DIVADLE
ABC, KOMEDIE A ROKOKO.

MODERNÍ DIVADLO

TVŮRCI

ARMIN PETRAS

Vystudoval režii na Hochschule für Schauspielkunst Ernst Busch v Berlíně. Poté působil jako kmenový režisér v divadlech Theater Nordhausen a Schauspiel Leipzig. V letech 1999–2002 byl uměleckým ředitelem činohry ve Staatstheater Kassel, poté získal angažmá jako kmenový režisér a umělecký šéf v Schauspiel Frankfurt. V roce 2006 se stal intendantem Maxim Gorki Theater v Berlíně. V letech 2013–2018 byl intendantem Schauspiel Stuttgart. Kromě toho režíroval na mnoha dalších významných německých scénách. Vedle své inscenační práce se věnuje také psaní her pod pseudonymem Fritz Kater. Za svou hru *zeit zu lieben zeit zu sterben* získal v roce 2003 Mülheimer Dramatikerpreis. Za své souborné dílo byl v roce 2008 oceněn Else-Lasker-Schüler-Dramatikerpreis. V roce 2019 získal Ludwig-Mülheims-Theaterpreis za svou hru *Love You, Dragonfly*. Armin Petras je od sezony 2018/19 kmenovým dramatikem a režisérem Theater Bremen.

PATRICIA TALACKO

Narodila se v roce 1976 v St. Gallenu, vystudovala Kunstgewerbeschule v Basileji a scénografii na pražské DAMU. V letech 2001–2004 působila jako asistentka scénografie v Thalia Theater v Hamburku a realizovala své první návrhy s režiséry Arminem Petrasem, Laurentem Chétouanem, Kaiem Ohrem, Claudií Bauer, Davidem Böschem, Jo-Annou Hamann nebo Filipem Nuckollsem. Od roku 2004 pracuje jako scénografka a kostýmní výtvarnice na volné noze, nejčastěji ve Švýcarsku, Německu, Rusku a v Čechách. Působí také jako performerka a kurátorka.

REBECCA RIEDEL

Narodila se ve Frankfurtu nad Mohanem, studovala umění na Kunstacademie Minerva v Groningenu a design a experimentální média na Universität der Künste v Berlíně. Je zakládající členkou skupiny Videokunst- und Performancekollektiv Superschool, se kterou už několik let vytváří anarchistickou Superschool TV a rozvíjí nové jevištní videoformáty. Od roku 2008 tvoří videa a filmy pro nejrůznější inscenace činohry a opery. Vedle Armina Petrasa spolupracuje s dalšími významnými režijními jmény, jako jsou Claudia Bauer, Claudia Basrawi, Stephan Kimmig, Stefan Pucher nebo Rimini Protokoll. Působila v Maxim Gorki Theater, Schaubühne, Volksbühne, Thalia Theater v Hamburku, v mnichovské Kammerspiele, v divadlech v Lipsku, Drážďanech, Stuttgartu a Frankfurtu.

HERCI

JOHANNES COTTA

Narodil se v roce 1987 v Sondershausenu. V roce 2011 dokončil studium hudby v oboru bicí nástroje na Hochschule für Musik und Theater v Lipsku. Působil jako hudebník na volné noze, především ve hře na bicí, a to na poli klasické hudby v souborech a orchestrech, ale také v oblasti moderní hudby (od roku 2011 je členem Lipského spolku pro současnou literaturu a nové hudební směry forma Leipzig, v jehož rámci vystupoval jako sólista, člen orchestru i performer). Kromě toho skládá scénickou hudbu, věnuje se staré barokní hudbě a vyučuje instrumentaci. Účinkoval v hudebních tělesech Gewandhausorchester Leipzig, Dresdner Philharmonie, MDR-Sinfonieorchester, Sinfonietta Leipzig, Berlin Baroque a Leipziger Kammervirtuoson. Spolupracoval se slavnými skladateli, jako jsou Steven Kazuo Takasugi, Mark Barden, Kai Johannes Polzhofer, Max Murray, Stefan Beyer nebo Hang Su.

KATJA SIEDER

Narodila se v roce 1982 v Geislingenu. V letech 2004–2008 studovala herectví na Universität der Künste v Berlíně. Během studií hostovala v Renaissance Theater v Berlíně v německé premiéře Stoppardova *Rock´n´rollu*, ve kterém účinkovala v režii Antoina Uitdehaaga. Po absolutoriu působila jako herečka v nejrůznějších divadlech – Renaissance Theater Berlin, Theater Bonn, Maxim Gorki Theater Berlin, Theater Kiel a Anhaltisches Theater Dessau. V roce 2010 na sebe výrazně upozornila na Münchener Biennale v moderní opeře *Die weisse Fürstin*. Spolupracovala s režiséry jako André Bückner, Roger Vontobel, Antoine Uitdehaag, Wolfgang Maria Bauer, Lukas Langhoff, Andrea Moses, Christian Weise, Niklas Ritter, Axel Sichrovsky, Ronny Jakubaschk, Nicole Schneiderbauer, Boris von Poser, David Ortmann a Ulrike Jackwerth. Pravidelně působí v rozhlase a je také oblíbenou filmovou a televizní herečkou (*Verbotene Liebe; Gute Zeiten, schlechte Zeiten; Helden aus der Nachbarschaft; Tasting Love*).

ANATOL KÄBISCH

Anatol Käbisch se narodil v roce 1992 v Bonnu. V letech 2013–2017 studoval činoherní herectví na Musik und Kunst Universität ve Vídni a již během studií hostoval v Theater der Jugend Wien, Dschungel Wien a v Theater Dortmund. Už na začátku třetího ročníku získal angažmá ve vídeňském Burgtheateru. V roce 2016 odsud odešel do Berliner Ensemble, kde zůstal v angažmá do roku 2017. Spolupracoval s režiséry jako Philip Tiedemann, Leander Haußmann, Robert Wilson, Manfred Karge a Claus Peymann. Získal několik výrazných filmových a televizních rolí (*Tatort; Im Wendekreis der Eidechse*).

ANDREJ KAMINSKY

Narodil se v roce 1964 v Helsinkách jako dítě Rusky a Němce. Vyrůstal v NDR, v letech

1985–1989 studoval činoherní herectví na Hochschule für Schauspielkunst Ernst Busch v Berlíně, poté následovala angažmá v různých německých divadlech, např. v Rudolstadt, Frankfurtu nad Odrou, Nordhausenu, Kasselu a Berlíně. S režisérem Arminem Petrasem spolupracuje od roku 1993, v letech 1995–1998 byl součástí jeho týmu jako šéf sekce divadla pro děti a mládež při Theater Nordhausen. V letech 2005–2013 působil jako herecký pedagog na Hochschule für Schauspielkunst Ernst Busch v Berlíně, na Filmhochschule v Babelsbergu a Hochschule für Musik und Theater Leipzig. V lipském divadle působil v angažmá v letech 2008–2013. Hostoval ale také ve Volkstheater München a v Maxim Gorki Theater v Berlíně. V letech 2013–2016 byl v angažmá v Theater der Bundesstadt Bonn. Diváckou popularitu si získal svými televizními a filmovými rolemi (*Tatort; SoKo*).

JONAS KOCH

Jonas Koch se narodil v roce 1990 v Herdecke v Porúří. První herecké zkušenosti získával mimo jiné v divadle pro mládež při Theater Hagen a později na soukromé herecké škole Arturo v Kolíně nad Rýnem. V roce 2014 zahájil studium činoherního herectví na Hochschule für Musik und Theater Felix Mendelssohn Bartholdy v Lipsku. V letech 2016–2018 byl Jonas Koch členem činoherního studia při Schauspiel Leipzig. Studenti a studentky tohoto nového divadla se prezentují minimálně jednou měsíčně svými drobnými scénickými pracemi a hudebními projekty na jevišti Schauspiel Leipzig.

TOMÁŠ MILOSTNÝ

Tomáš Milostný (dříve Sýkora) se narodil v Brně. V roce 2015 se rozhodl přijmout jméno svého dědečka Ivana Konstantina Milostného. Tomáš Milostný vystudoval na JAMU obor činoherní herectví. V letech 1999–2019 působil v Divadle Husa na provázku. Mezi jeho nejvýznamnější divadelní role patří například

Smerďakov v *Bratrech Karamazových*, Hugo Pludek v *Zahradní slavnosti*, Kubeš v *Baladě pro banditu*, Rogožin v *Idiotovi*, Švejk a mnoho dalších. Tomáš Milostný spolupracuje i s jinými divadly, mezi něž mimo jiné patří Národní divadlo Brno, HaDivadlo, Stage Art, Divadlo Feste a Spolek sešlých. V Městských divadlech pražských vystupuje od roku 2019. Výraznější role měl ve filmech *Kuličky, Muži v říji, Sráči, Ženy, které nenávidí muže* a v seriálech *Kancl* a *Bohéma*.

EVA SALZMANNOVÁ

Po skončení studií herectví na DAMU (1982) se stalo jejím prvním působištěm (1982–1988) Divadlo Na okraji (Rubín), kde si zahrála hned několik vážných rolí. Po krátkém působení ve svobodném povolání byla v sezoně 1990/91 angažována v Činohře Národního divadla. Poté byla v sezoně 1991/92 členkou smíchovského Divadla Labyrint, následně (1992–1994) Divadla Na zábradlí a hostovala ve Vinohradském divadle. V roce 1994 se vrátila do Národního divadla, kde zůstala (s řadou úspěchů na kontě) až do roku 2018, kdy přechází do Městských divadel pražských. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyna*, uváděné v režii Viktorie Čermákové v pražské MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. Je docentkou herectví na DAMU.

SARAH HAVÁČOVÁ

Narodila se v roce 1990 ve Vyškově. Vystudovala činoherní herectví na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Během studia absolvovala půl roku na státní herecké škole v Krakově a ve čtvrtém ročníku hostovala v ostravském Divadle Petra Bezruče. Tam také získala stálé angažmá, její první zásadní rolí byla Girleen v *Osiřelém západu* (režie Janusz Klímsza), dále hrála v inscenacích *Scapinova šibalství* (režie Štěpán Pácl), *Spalovač mrtvol* (režie Jakub Nvota), *Škola základ života* (režie

Janka Ryšánek Schmiedtová) a dalších. V roce 2017 se odstěhovala do Prahy, dostala nabídky hostování v Městských divadlech pražských a na Nové scéně Národního divadla. Hrála také například v pohádce *Škola princů* či v televizním seriálu *Profesor T*.

BERTOLT BRECHT, JAROSLAV HAŠEK, PETRA HŮLOVÁ
ŠVEJK / SCHWEJK

Dvanáctá premiéra sezony 2019/20.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Jana Slouková.

Grafická úprava Riana Štáhlavská.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými
mikrofony a zařízením od společnosti PANTER s. r. o.

Inscenace Švejk / Schwejk byla v Německu uvedena
také v rámci Brechtfestival Augsburg.

bnt attorneys
in cee

NEŽ NA NĚJ!

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

MINISTERSTVO
KULTURY

KOMEDIE MĚSTSKÁ
DIVADLA PRAŽSKÁ
ROKOKOABC